TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832
Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson, A. N. Koskela.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Jännitys lauennut

Republikaanipuolue on siis voittanut vaaleissa. Seuraavat neljä vuotta tulee Yhdysvaltain valtiollista elämää johtamaan ryhmä, joka keskittyy republikaanipuolueeseen. Varmana jo voi pitää, että Harding on tullut valituksi Yhdysvaltain presidentiksi.

Viimeisten viikkojen aikana yhä enemmän kaikki merkit alkoivat viitata siihen, että näin tulee vaaleissa käymään. Jokainen, joka valtiollista asemaa seurasi saattoi lyödä vetoa hänen puolestaan. Muutamat demokraattipuolueen vaikutusvaltaiset toimitsijat myönsivät vaalien aattopäivinä, että he tulevat häviämään ja jopa joku niistä kiiruhti luopumaan omasta puolueestaan liittyäkseen republikaaneihin päästäkseen poliittisille lihapadoille seuraavien vuosien aikana.

Olemme jo ennemmin huomauttaneet siitä, että näissä vaaleissa oli tavattoman vähän mitään tosiasiallista eroavaisuutta näiden kahden valtapuolueen välillä. Kaikki kysymykset, joilla kiihotettiin ihmisiä, olivat asiallisesti pieniarvoisia. Keinotekosuutta oli runsaasti vallalla. Ei itse valtapuolueiden presidenttiehdokkaiden persoonallisuuskaan antanut millekään merkillisemmälle yhteiskunnalliselle erimielisyydelle tilaa. Molemmat varsin toisarvoisia miehiä poliittisessakin koneistossa. Molemmat jotensakin vähän tunnettuja. Toista se oli 1912 jolloin Wilson "uudistusmielisenä" miehenä näytti repäisevää osaansa ja toista 1916 jolloin Wilson niinikään oli sankari rauhan ja liberalismin puolesta esiintyessään.

Tähänastiset tulokset viittaavat siihen, että republikaanit ovat saaneet enemmistön myöskin kongressiin. Se merkitsee sitä, että riita kansojenliiton säännöistä ja siihen suhtautumisesta ratkeaa. Yhdysvallat kieltäytyvät hyväksymästä niitä. Wilsonismin viimeinen valtiollinen purjehdusmatka päättyy ja päättyy karikkoon, jossa murskaantuvat kaikki ne jälellä olevat harhakuvat, jolle tämä hallitus on kahdeksan vuotta perustunut. Fraasien ulkokultainen sisältö paljastuu ja todellisuus tulee esiintymään selvänä ja kylmänä. Wilsonin hallitus on esiintynyt suuremmalla ulkokultaisuudella kuin yksikään toinen hallitus maailmassa ja siihen nähden ovat monet erehtyneet. Eivät kuitenkaan sosialistiset työläiset eivätkä muut työväenluokan edustajat, jotka tältä ovat saaneet vankilaa, kidutusta ja urkkimista osakseen. Se on osannut tuon taantumuksellisen politiikan pukea pettäviin fraaseihin aika-ajottain. Sitä ei tule tekemään republikaaninen hallitus. Harding lienee tehnyt jo jotensakin selväksi mielipiteensä esim. poliittisiin vankeihin nähden. Yleensä työväestön näkökannalta ei hallituksen vaihdos suuria merkitse. Taantumus ei suinkaan lievenny mutta se lujittuu, tulee selvemmäksi ja vaikuttavammaksi piirteeksi Yhdysvaltain valtiollisessa elämässä.

Eräs merkillinen näkökanta kylläkin on tuotu julkisuuteen näinä päivinä. Se koskee ulkomaapolitiikkaa. Siitä asti kuin yhdysvaltalaiset rahamiehet matkustivat Venäjälle ovat europalaiset uutistoimistot levitelleet huhuja, että tällä lähetystöllä olisi jotain yhteyttä republikaanien johtavien miesten kanssa. Ja viimeksi kerrotaan taas, että Tarton neuvotteluissa on joku venäläinen rauhanvaltuuskunnan jäsen huomauttanut siitä, että Venäjän ja Yhdysvaltain välinen kauppasopimuskysymys muodostaa yhden tärkeän kysymyksen Yhdysvaltain presidentin vaaleissa. Harding on tosin kieltänyt, että Vanderlip toimisi hänen agenttinaan, mutta siitä huolimatta poliittisissa piireissä epäillään hänellä olevan aikomus pyrkiä luonnollisempiin suhteisiin Venäjän kanssa kuin mitä nykyisellä hallituksella on ollut taipumusta. Yhdysvaltain suuret rahamiehet näkevät kapitalistiselle taloudelle edulliseksi kauppasuhteisiin ryhtymisen Venäjän kanssa ja saattaa olla, että riitakysymykseen kansojenliitosta sisältyy tämäkin. Se voi parhaassa tapauksessa tarkoittaa sitä, että kauppa Venäjän ja Yhdysvaltain välillä tehdään jollakulla tavalla mahdolliseksi. Jos tämä suunta pääsee uuden hallituksen ohjelmistossa vallitsevaksi, sivuuttaa se kaikki ne yhtymäkohdat, joita sota länsimaiden välille rakensi ja joiden ilmaisumuotona epäonnistunut kansojenliitto koettaa olla, ja saattaa vallitsevaksi yleisen järjestelmistä ja sitoumuksista vapaan yhdysvaltalaisia kapitalistiryhmiä parhaiten tyydyttävän ulkomaapolitiikan kaikissa maailman maissa ja kaikissa kansainvälisissä kysymyksissä. — Luonnollisesti se johtaa oman luonteensa mukaisiin ristiriitoihin, mutta sehän on kapitalistisen järjestelmän laki.

Vaalien tuloksista ei vielä näy minkälaista kannatusta ovat saaneet sosialistiset ja muut radikaaliset ehdokkaat. Palaamme niihin myöhemmin.

EUROPAN TALOUDELLINEN RIIPPUVAISUUS AMERIKASTA

Kuten tunnettua on Norjassa käyty neuvotteluja lainanotosta Amerikasta. Rahaministeriö ilmoittaa nyttemmin, että siellä Lontoossa 24 p:nä syyskuuta päätetyn sopimuksen pohjalla Norjan hallituksen edustajien ja The National City Co:n välillä on päätetty sopimus lainasta, jonka suuruus on 20 milj. dollaria, 8 pros. nimellisellä korolla ja 20 vuoden juoksemisajalla, kuitenkin oikeudella, että Norjan valtio ottaa lainan uudestaan viiden vuoden kuluttua. Lainapuuhan alkuunpanijana on ollut joukko norjalaisia pankkeja ja se joutuu pankkien käytettäväksi ja vanhojen sitoumusten peittämiseksi ulkomailla, varsinkin laivastojen.

Ei ainoastaan Norja ole ollut pakoitettu turvautumaan amerikalaisten suurkapitalistien lainoihin, niin ovat tehneet monet muutkin europalaiset valtiot, esim. Ranska, joka on päättänyt ottaa 100 milj. dollarin lainan 8 pros. korolla, Sveitsi on kuten Norjakin lainannut 20 milj. samalla korolla ja Belgia joku aika sitten teki 50 milj. dollarin lainan, maksaen korkoa 7 ja puoli prosenttia.

RANSKALAIS-UNKARILAINEN SOPIMUS UHKAA EUROPAN RAUHAA

"L'Humanite", tunnettu ranskalainen lehti julkaisee Paul Louisin artikkelin, joka kohdistaa kaikkien radikalisten politiikkojen huomion Unkarin kysymykseen.

Tämä lehti on uudistettuja kertoja korostanut sen politiikan vaaraa, jota Millerand harjoittaa keskieuropalaisessa pulmakysymyksessä. Vaara on kaksinkertaisesti niin suuri, sanoo Paul Louis, sillä se korostaa Ranskan hallituksen taantumuksellista ja vastavallankumouksellista suhtautumista ja uhkaa sodalla läheisessä tulevaisuudessa Keski- ja Itä-Europassa. Kuten tunnettua ovat rotuvastakohdat ja vihollisuudet kansojen välillä näillä seuduilla hämmästyttäviä.

Godollossa, Ranskan ja Unkarin välillä päätetty sopimus on erittäin merkityksellinen. Molemmat puolet peruuttavat tiedon sopimuksesta, mutta vahvistuksia on saatu luotettavista lähteistä. Tiedetään, että Ranskan suurteollisuus ja pankit ovat takavarikoineet rikkaita osia Unkarista. Kysymme tässä tilaisuudessa kuinka paljon Ranskan finanssimaailma maksoi Horthylle tuosta palveluksesta, myymällä maan riippumattomuuden vieraille kapitalisteille. On myöskin tunnettua, että Horthy on vaatinut alueellisia ja poliittisia konsessioneja. M. m. on Ranskan hallitus antanut hänelle luvan yleiseen asevelvollisuuteen Unkarissa sekä luvan pitää pysyväistä kymmenen ikäluokkaa käsittävää armeijaa. Tämä kaikki huolimatta Saint Germainen rauhansopimuksesta. Ranska sitoutuisi olemaan sekaantumatta sisäisiin asioihin jos Unkari haluaisi lisätä mahtiansa Tsekko-Slovakiaan, Itävallan, Jugoslavian tai Rumanian kustannuksella. Unkari pitäisi valmiina 150,000 miestä käsittävää armeijaa Venäjää vastaan.

Ensitulos tästä politiikasta oli Tonavan valtojen pikku-Ententen muodostaminen. Horthyn suunnitelmat hälyyttivät nämä valtiot ja päättivät ottaa vastaan ne päättäväisellä vastarinnalla. On päivänselvää, että sellainen juonittelupeli voi helposti häiritä Europan rauhaa ja tällaisen maaorja-armeijan järjestö on suoranainen uhka Ranskan työläisiä kohtaan. Sosialistiryhmät edustajakamarissa aikovat protesteerata tätä uhmailupolitiikkaa lähimmissä istunnoissa.

KIREÄ TALVI UHKAA ENGLANNIN TYÖVÄESTÖÄ

Sanomalehdet ja viranomaisetkin puhuvat huolestuneina siitä tilanteesta, joka näyttää olevan syntymässä tulevana talvikautena. Yhä tulee lisää sellaisia merkkejä, jotka osottavat kovan talven olevan edessä. Sanotaan, ettei teollisuustilanne moneen vuoteen ole näyttänyt niin synkältä kuin nykyisin. Työttömyys ja lyhennetyn työajan käyttäminen lisääntyvät.

Numeroilla osotetaan, että esim. merimiesten ja satamatyöläisten keskuudessa työttömyys on paljon suurempi kuin 1914 ennen sotaa. Samoin on asianlaita muilla aloilla. Eräs suuri moottorifirma on yhdellä ainoalla viikolla erottanut 1,500 työläistä ja asettanut työhön jääneet lyhennetylle työajalle. Työnvälitystoimistoissa oli heinäkuun 30 pnä rekisteröitynä 271,504 työtöntä; elokuun 27 pnä tämä luku oli jo 281,032. Suuri, kenties suurin osa työttömistä on entisiä sotilaita, minkä vuoksi porvarillisetkin sanovat, että niille työn hankkiminen on "yhteiskunnan kunniavelka", ja monen monituisia komiteoita on ollut asiaa harkitsemassa, mutta työväen taholta huomautetaan jatkuvasti, että se "kunniavelka" on yhä vielä maksamatta.

Samalla aikaa elinkustannukset yhä kohoavat. Porvarillisetkin myöntävät, että yksistään ruoka on nyt 167 pros. kalliimpaa kuin v. 1914. Työväen taholla sanotaan tapahtuneen nousun olevan paljon suuremman. Elintarveministeri äskettäin pitämässään puheessa myönsi ruokatarpeiden hintain jatkuvan nousun merkitsevän sitä, että tulevan joulun aikana työläisperheen viikkomenot tässä maassa tulevat olemaan 9 shillingiä 6 penceä suuremmat kuin samaan aikaan viime vuonna.

"D. Herald" kirjoittaa, että siitä ruokamäärästä, jonka kuluttaja v. 1914 sai 22½ shillingillä, on hänen tulevan joulun aikaan maksettava 70 shillinkiä.

Kun tilanne työmarkkinoilla huononemistaan huononee ja elinkustannukset jatkuvasti kohoavat, vaaditaan työväen taholla yhä äänekkäämmin rauhaa ja kauppasuhteiden uudistamista Venäjän kanssa, huomauttamalla että viennin avaaminen Venäjälle tulisi antamaan lisää työtä Englannin teollisuudelle ja siten olemaan tehokas keino työttömyyttä vastaan, samalla kun toisaalta raaka-aineiden saanti Venäjältä tekisi mahdolliseksi laajentaa sellaisten teollisuuksien tuotantoa, jotka nykyään kärsivät raaka-aineen puutteesta.

OSOITTAA ASIAN YTIMEN

Ranskalainen kirjailija Henry Barbusse, yksi niitä harvoja, joka sota-ajan kirjallisuudessa säilytti itsenäisyytensä, kuvaten imperialistisen sodan todellisen olemuksen tunnetuksi tulleissa teoksissaan, on arvostellut ankarasti "Europan intellektualien kongressia", jota monet vapaamielisyyden älyniekat ovat hommanneet siinä mielessä, että tällainen kongressi yhdistäisi mailman älystön taantumuksen mustia aikeita vastustamaan. Arvostelussa Barbusse harvinaisella tarkkanäköisyydellä arvostelee nykyistä mailman murroskautta.

"Muutamat ystäväni", sanoo Barbusse, "puhuvat intellektualien kongressista. Se on turhaa. Mitä hyödyttäisi intellektualien yhteenliittäminen? Miksi ei turvauduta työväestön yhteenliittymiseen? Nyt tarvitaan ihmisiä, jotka seisovat maankamarassa kiinni, intellektualit leijailevat alati pilvissä. Työmiehet — ne, jotka suorittavat jokapäiväisen työn mailmassa — ovat paljon kyvykkäämmät käsittelemään mailman probleemeja".

"Tänäpäivänä työläisiä joko ajetaan tai johdetaan. Huomennna he ovat saavuttaneet uusia kokemuksia, joiden kautta nykyisen riiston jatkuminen käy mahdottomaksi. Katsokaa Venäjää! Työläiset siellä oppivat teoillaan. Muuta tietä ei ole. Tullaksemme asian ytimeen, on se kansan 'intellektualinen' osa, mikä nykyään riistää toisia. Tämänpäivän yhteiskunnan koko teoria lepää siinä olettamuksessa, että useimpien täytyy tehdä työtä, mutta harvojen — itsevalittujen — tulee hallita.

"Mikä on todellinen asemamme? Olemme kaikki mailmankansalaisia — ne meistä, jotka olemme osallisena sen ahertelussa ja jotka saamme osamme työn tuotteista. Mailman probleemit ovat meidän 'probleemeja. Eristettyjen yksilöryhmien osalle ei kuulu päättää koko ihmiskunnan asiasta. Sitä on jo kyllin useasti yritetty. Olemme täällä yhdessä ja meidän täytyy joko säilyä tai joutua perikatoon yhdessä".

"Tänäpäivänä on mailma vallankumouksen pyörteessä. On olemassa kaksi mahtavaa voimaa — vallankumous ja vastavallankumous. Jokaisen meistä täytyy olla puolella tai toisella. On turhaa koettaa piirtää hienoja teoreettisia eroavaisuuksia. Raja on jyrkkä ja leveä — niin lavea ja jyrkkä, että jokaisen täytyy tehdä päätöksensä. Kummallako puolella olemme? Vallankumouksen vaiko vasta-vallankumouksen? Puolustammeko vanhaa vai uutta maailmaa?"

Barbusse on sitä mieltä, että taistelu — taistelu työn ja pääoman välillä tällä hetkellä leviää maailmanlaajuiseksi, ja että jokaisen velvollisuus on syventyä sitä käsittämään ja ratkaistava sen johdosta kantansa puolelle tai toiselle. Barbusse on nähtävästi valinnut kantansa, jota osottaa sekin, että Ranskan porvaristo ei enää tunne Barbussea yhtenä etevimpänä tämän päivän kirjailijoista.

YMMÄRTÄÄKÖ JA SUVAITSEEKO TYÖVÄKI KOMPROMISSIA

Kysymys ei ole uusi. "Ei mitään kompromissia", se on aina ollut sosialistien tunnussana. Mutta siinä tunnussanassa on vaara. Se voi muuttua fraasiksi. Eikä sanoilla voi peittää tosiasioita.

Siksi ovat marxilaiset koettaneet panna senkin asian kohdalleen. V. 1874 kirjoitti 33 blanquilaista kommunaaria julistuksessaan: "Me olemme kommunisteja, koska tahdomme saavuttaa päämäärämme pysähtymättä väliasemille, suostumatta kompromisseihin, jotka vain lykkäävät voiton päivää kauas ja pidentävät orjuuden aikaa".

Engels arvosteli tuota julistusta sanoen: "Mitä lapsellista naivisuutta on esittää oma malttamattomuutensa teoreettisena todistuskappaleena". Mainittakoon, että noiden allekirjoittajien joukossa oli pelastunut Kommuunin jäsen Vaillant, jolle Engels lausui kunnioituksensa. Ja kunnioitettuna taisteluvanhuksena V. ottikin osaa Ranskan sosialistiseen liikkeeseen mm. 1910 Köpenhaminassa kansainvälisessä kokouksessa ehdottaen päätökseksi suurlakkoa sotaa vastaan. Mutta ennen kuolemaansa hänkin ennätti puolueensa mukana langeta sosialipatriotismin petokseen elok. 1914.

Lenin käsittelee kompromissikysymystä kirjassaan "Vasemmistolaisuus". Hän huomauttaa, että hyvin nuoret ja kokemattomat kumoukselliset innostuvat helposti uhmaamaan: "ei mitään kompromissia". Samoin jo iäkkäämmät, mutta pikkuporvarillisesti ajattelevat.

"Mutta proletaarit — sanoo Lenin — jotka ovat kasvaneet yhtämittaisissa lakoissa (ottaaksemme vain yhden luokkataistelun ilmauksen), ymmärtävät tavallisesti hyvin sen syvän (filosoofisen, historiallisen, poliittisen ja psykoloogisen) totuuden, josta Engels puhuu. Jokainen työmies on ollut mukana lakossa ja saanut suostua "kompromissiin" vihattujen sortajain ja riistäjäin kanssa — jolloin on täytynyt mennä työhön joko mitään hyötymättä tai saavuttaen vain osan vaatimuksistaan. Jokainen proletaari panee merkille, joukkotaistelun tilanteen ja elettävän ajan luokkavastakohtien kireän kärjistymisen, kannalta, erotuksen sen kompromissin välillä, mihin olojen ulkokohtaiset ehdot pakottavat (lakkokassa on tyhjä, ulkoapäin ei tule apua, on jo mahdottomuuden rajalle nälkiinnytty ja voimat loppuneet) — kompromissin, joka ei ollenkaan vähennä siihen suostuvain työläisten kumoukselliista innostusta eikä valmiutta jatkuvaan taisteluun — ja toiselta puolen sellaisen kompromissin välillä, jonka tekevät "petturit", jotka selittävät pelkonsa oman nahkansa puolesta, arkuutensa, halunsa päästä kapitalistien suosioon, peräytymisensä pelottelujen edessä sekä kapitalistien houkuttelut, almut ja imartelut — selittävät nämä ulkokohtaisiksi syiksi (erittäin useista sellaisista petturijohtajien tekemistä kompromisseista tietää kertoa Englannin ammattiyhdistysten historia, mutta miltei kaikki työläiset kaikissa maissa ovat panneet merkille samaa)."

Lenin huomauttaa, että yksityisissä tapauksissa on usein hyvinkin vaikea määritellä tehtävän kompromissin todellinen luonne. Politiikassa, jossa ollaan tekemisissä hyvin mutkikkaiden kansainvälisten ja luokkasuhteiden kanssa, esiintyvät nämä kysymykset erittäin vaikeina. Ja siksi ei voi panna yleistä sääntöä, vaan on työväenluokan todellisten johtajien sitkeällä työllä, tutkimuksilla ja kokemuksilla, hankittava valtiollista vaistoa ja tarkkuutta ratkaista vaikeita kysymyksiä nopeasti ja oikein.

Kapitalismi on sellainen laitos, että se panee "puhtaan" proletariaatin rinnalle sekavan joukon puolproletaareja, käsityöläisiä, pien- ja keski-talonpoikia, kotityöläisiä, joilla kullakin on omat ryhmä- ja luokkaominaisuutensa. Esiintyy myös ammattikuntaisia, kansallisia ja uskonnollisia rajoja. Siitä johtuu, että tietoisten proletaarien järjestön on niiden kanssa soviteltava ja ryhmityttävä päävihollista vastaan. Mutta on katsottava, ettei jouduta niiden jälkijoukoksi, vaan on ymmärryksellä osattava suhtautua niihin, kohotettava niitä proletariaatin tietoisuuteen, taistelukuntoon ja voitontahtoon.

— Kaikkinainen työväenliike on tulos yhteiskunnallisesta elämästä. Niin hyvin voimistuttavat kuin myöskin hajottavat ja heikontavat piirteet johtuvat kapitalistisen yhteiskunnan ja luokkataistelujen sisäisestä luonteesta. Työväenluokan tahto ja halu toimia on tuloksena luokkien ristiriidasta ja riistosta, kuin myöskin sitä jarruttavat piirteet ja sairausilmiöt johtuvat samasta syystä. Yhteiskunnallinen kehitys ei luo valmista kaavaa yksilöille eikä liikkeille, vaan olot ja kokemukset vaikuttavat jokaiseen liikkeeseen välillisesti ihmisen harkinnan, ajattelun, heidän tahtonsa ja toimintansa kautta. Vaikka kapitalismin objektiivinen olemus luo pohjan luokkataistelulle, niin siitä huolimatta taistelevan köyhälistön on luotava taistelulleen oma subjektiivinen sisältönsä.

Tästä johtuu, että kaikkinaisilla työväen luokkataistelujen asteilla on erimielisyyksiä. Siitä johtuu, että toiset taipuvat toisenlaiseen taktiikkaan kuin toiset. Määrätyn tilanteen velvottavista tehtävistä saavat toiset aivan toisenlaisen käsityksen kuin toiset. Tämä pitää paikkansa niidenkin keskuudessa, jotka mitä selvimmällä periaatteellisella kannalla seisoen vaativat täydellistä kapitalistisen järjestelmän kukistamista.

— "Freiheit" kirjottaa, kuinka ammattiliike Venäjällä on viime aikoina huomattavasti elpynyt. Helmikuussa v. 1917 oli Venäjällä ainoastaan muutamia ammattiyhdistyksiä, joiden yhteinen jäsenmäärä nousi vain muutamiin tuhansiin. Neljässä kuukaudessa vallankumouksen puhkeamisen jälkeen kasvoi järjestyneiden työläisten lukumäärä 1½ miljoonaan. Tammikuussa v. 1918 oli niiden luku jo 2½ milj. ja tammikuun 1 p:nä 1919 oli vastaava luku 3,200,000. Heinäkuussa v. 1920 nousi järjestyneiden työläisten lukumäärä Venäjällä jo 5,200,000.

Venäjän saarto on vaikuttanut, ettei Venäjän ammattijärjestöt ole voineet olla välittömässä vuorovaikutuksessa Länsi-Europan työläisten kanssa. Vasta nyt, kun saarto on murtunut, on ollut mahdollista, että Venäjän ammattijärjestöt ovat päässeet jonkunlaisen kosketukseen muun Europan kanssa.

— Sanotaan että kaikki ihmiset ovat yhdenarvoisia lain edessä. Kokemus on kuitenkin työläisille opettanut, että asianlaita ei ole niin. Lain käytäntöönpanijat katselevat suopeammalla silmällä sellaista henkilöä, jolla on paksumpi rahakukkaro.

— Suurimmat henget saattavat tehdä mitä suurimpia virheitä samoin kuin mitä suurinta hyötyä, ja ne jotka etenevät hyvin hitaasti, voivat, jos aina noudattavat oikeaa tietä, päästä paljoa pitemmälle kuin ne, jotka juoksevat ja joutuvat syrjäpoluille. — Descartes.

Kirjallisuus-komiteat ja Toverin asiamiehet

K. T.:—

Nyt on aika käsillä jolloin kaikki s. s.-osastojen kirjallisuuskomiteat ja lehtiemme asiamiehet ja naiset tulisi heti ryhtyä innokkaaseen toimeen ottamaan ennakkotilauksia joulujulkaisuille. Seuraavat julkaisut ilmestyvät tänä joulu:

Kalenteri Amerikan Suomalaiselle Työväelle 1921. Hinta $1,00.
Työmiehen Joulu, hinta 40 senttiä.
Lasten Joulu, hinta 25 senttiä.

Selostukset julkaisujen sisällyksistä on aikasemmin ilmoitettu lehtiemme palstoilla.

Ottakaa ennakkotilauksia ja ennen tämän kuun loppua lähettäkää Toverin konttoriin yllämainituista julkaisuista tilauksenne jotta voidaan määrätä mahdollisen suunnilleen painoksien suuruus. Julkaisut lähetetään suoraan kirjallisuuskomiteoille ja asiamiehille niistä liikkeistä, joissa ne painetaan, tilaukset välittää Toverin konttori.

LEVITYSOSASTO.

PIKKUPORVARISTO JA TYÖVÄENLUOKKA

Kirjassaan "Vallankumous ja vastakumous Saksassa v. 1848" kuvaa Marx sitä taistelua, joka keväällä 1849 suuressa osassa Saksaa leimahti kansanvaltaisen valtiomuodon puolesta taantumushallituksia vastaan. Siinä hän selostaa historiaa ja arvioi eri luokkien osallisuutta ja taistelutapaa näinä porvarillisten kumousten aikana seuraavasti:

"Kaikissa näissä tapauksissa oli kapinallisten **todella taisteleva** osa, joka ensinnä nousi taisteluun, kaupunkien **työväenluokkaa.** Osa kövhempää maalaisväkeä, päiväpalkkalaisia ja pikkutalonpoikia, yhtyi näihin säännöllisesti yhteentörmäyksen puhjettua. Kaikkien kapitalistiluokan alapuolella olevien luokkien nuorten miesten enemmistö oli ainakin jonkun aikaa kapinallisten riveissä, mutta tämä jotenkin sekava nuorison joukko harveni pian, kun asiat saivat vähän vakavamman käänteen. Varsinkin ylioppilaat, nämä 'sivistyneistön edustajat', kuten ne itseään kernaasti nimittivät, ensimäisinä jättivät lippunsa, jos ei heitä pidättänyt upseeriarvo, johon he tietenkin vain harvoin olivat kykenevät.

Työväenluokka otti osaa tähän vallankumousnousuun, kuten se oli ottanut osaa jokaiseen, josta saattoi odottaa, että se joko poistaisi joitakin esteitä sen tieltä valtiolliseen valtaan ja yhteiskunnalliseen vallankumoukseen tai ainakin työntäisi vaikutusvaltaisempia mutta vähemmän rohkeita yhteiskunnan luokkia päättävämmälle ja vallankumouksellisemmalle tielle, kuin mitä ne tähän asti olivat noudattaneet. Työväenluokka ryhtyi taisteluun täysin tietoisena siitä, ettei taistelu tällä kertaa välittömäin seuraustensa puolesta koskenut sen omaa asiaa; mutta se noudatti itselleen ainoaa oikeaa taktiikkaa: ei sallia minkään luokan, joka oli noussut sen hartioille (kuten porvaristo 1848 oli tehnyt), vahvistaa luokkavaltaansa, avaamatta työväenluokalle vähintään vapaan tilaisuuden taisteluun sen omien etujen puolesta, ja joka tapauksessa saattaa asiat kriisiin, joka joko päättävästi ja vastustamattomasti tempaisi kansakunnan vallankumouksen tielle tai mahdollisuuden mukaan palauttaisi ennen vallankumousta vallinneen tilan sekä siten tekisi uuden vallankumouksen välttämättömäksi. Kummassakin tapauksessa edusti työväenluokka koko kansakunnan todellisia ja ilmeisiä etuja, mahdollisimmassa määrin jouduttamalla vallankumousta, joka sivistyneen Europan vanhain yhteiskuntien nyt on on välttämättömyydellä läpikäytävä, ennenkuin se voi ajatella rauhallisempaa ja säännöllisempää voimiensa kehitystä.

Maalaisväestö, joka liittyi kapinaan, sysäytyi vallankumouspuolueen helmaan pääasiallisesti ylen raskaan verotaakan, osaksi feodaalisten rasitusten johdosta. Ollen omaa alotetta vailla oli se toisten kapinaannousseiden luokkien häntänä sekä horjuili työväen ja pikkuprovarien välillä puoleen ja toiseen. Miltei jokaisessa tapauksessa määräsi kunkin yksilön erikoinen yhteiskunnallinen asema sen, mille puolelle hän kääntyi; päiväpalkkalainen liittyi tavallisesti kaupungin palkkatyöläisiin; pikkutalonpoika oli taipuvainen kulkemaan käsi kädessä pikkuporvarin kanssa.

Pikkuporvarien luokkaa, jonka tärkeyttä ja vaikutusta olemme useaan kertaan esittäneet, on pidettävä v:n 1849 toukokuunkapinan johtavana luokkana. Kun ei tällä kertaa mikään Saksan suurista kaupungeista ollut liikkeen keskuksena, onnistui keskisuurissa ja pikkukaupungeissa vallitsevan pikkuporvariston ottaa käsiinsä liikkeen johto. Olemme nänneet, kuinka taistelussa valtakunnan perustuslaista ja Saksan parlamentin oikeuksista juuri tämän luokan edut olivat vaarassa. Jokaisessa väliaikaisessa hallituksessa, joita muodostui kaikille kapina-alueille, edusti enemmistö tätä kansanosaa, ja ne tulokset, joihin se kohottautui, sopivat sen takia sen mitaksi, mihin Saksan pikkuporvaristo pystyy — ja se ei pysty, kuten tulemme näkemään, mihinkään muuhun kuin turmelemaan jokaisen liikkeen, joka sille asiansa uskoo.

Pikkuporvaristo, suuri korskeilussa, on tyyten kykenemätön tekoihin ja kammoo huolestuneena kaikkea uskaltamista. Sen kauppa-asioitten ja luottopuuhien pikkumainen luonne on omiaan lyömään sen luonteeseen tarmon ja yrittelyhengen puutteen leiman; on siksi jo edeltäkäsin odotettavissa, että samat ominaisuudet leimaavat sen valtiollisenkin toiminnan. Sen mukaisesti keinotteli pikkuporvaristo kapinan korkealentoisilla sanoilla ja valtavasti kehuen tekoja, joita aikoi tehdä; oli siis ymmärrettävää, että se otti vallan, kun kapina, hyvin sen tahtoa vastaan, todella oli puhjennut; ja se käytti tätä valtaa vain tuotakseen sen menestyksen. Missä tahansa aseellinen yhteentörmäys johti vakavaan kriisiin, valtasi pikkuporvarin mitä suurin kauhu vaarallisen tilanteen johdosta, jota se ei hallinnut; sitä kauhistutti kansa, joka sen suurisuisesta vetoomuksesta oli noussut; sitä kauhistutti valta, jonka se näin oli saanut; sitä kauhistuttivat ennen kaikkea ne seuraukset, jotka nyt saattoivat kohdata sitä itseään, sen yhteiskunnallista asemaa, sen omaisuutta. Eikö heiltä odotettu, että puheittensa mukaan, taistelun tarkoituksen mukaan uhraisivat "hengen ja veren"? Eivätkö he olleet pakotetut ottamaan kapinassa johtopaikat, joten tappion tullen heidän omaisuutensa oli vaarassa? — Ja odottiko heitä voitonkaan tullen muu kuin varmuus, että voittoisat proletaarit, joita oli taistelevan armeijan enemmistö, ajaisivat heidät pois viroista ja kumoaisivat heidän politiikkansa? Näin joutuneena vastakkaisten vaarain väliin, jotka häntä joka puolelta ympäröivät, ei pikkuporvaristo osannut vallallaan tehdä muuta kuin antaa asiain tykkänään mennä menojaan, jolloin luonnollisesti menestyksen vähäinenki mahdollisuus meni hukkaan ja kumous pantiin täydelleen alttiiksi. Sen taktiikka tai aikaisemmin taktiikan puute oli kaikkialla samanlainen, ja siksi ovat toukok. kapinat v. 1849 kaikissa Saksan osissa saman mallin mukaiset.